

EFTER VAXHOLM - hur bygger vi ett Europa för löntagarna?

**Svenska Socialdemokrater i
Europaparlamentet**

De Europeiska Socialdemokraternas
Parlamentsgrupp

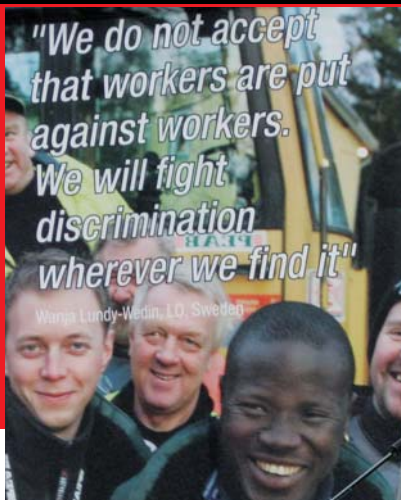

LÖNTAGARE FÖRE MARKNADEN

Alltsedan vårt parti bildades har vi socialdemokrater kämpat för goda villkor för arbetstagarna. Vår kamp gällde i första hand att skapa lika rättigheter på den svenska arbetsmarknaden. Vi har varit framgångsrika. Sedan 1995 är Sverige medlem i EU. Svenska löntagare deltar nu på en arbetsmarknad som omfattar nära 500 miljoner invånare. Kampen för goda arbetsvillkor och likabehandling av löntagare går därför vidare till den europeiska nivån.

För oss socialdemokrater är det en självklarhet att vi ska ha en arbetsmarknad som konkurrerar med kunskap och inte med låga löner och otrygga arbetsvillkor. Vi vill inte ha någon social dumping. Detta betyder att arbetstagare som är utstationerade i Sverige skall arbeta under svenska anställningsvillkor. Annars skulle vi få en situation där lönenivån avgörs av huruvida företaget man är anställd på är etablerat i Sverige eller ej. Det är oacceptabelt. Dessutom skulle det skapa ett tryck nedåt på löner och arbetsvillkor som på sikt skulle försämra för alla löntagare.

Principerna om lika lön för lika arbete och rätten att vidta stridåtgärder för att garantera detta har nu ifrågasatts av EG-domstolen. I den här broschyren går vi igenom de problem som den senaste tidens uppmärksammade domar från EG-domstolen, däribland Laval, ställer svensk och europeisk arbetarrörelse inför. Vi

kommer också att peka på möjliga vägar framåt för att komma tillrätta med problemen och presentera våra krav på förbättringar för löntagarna.

Utslagen från EG-domstolen har visat på brister i europeisk lagstiftning. Om den politiska viljan finns kan nödvändiga förändringar i lagstiftningen genomföras. På det sättet kan vi garantera att EU inte bara blir en marknad för företag och kapital utan en union för medborgare, konsumenter och löntagare.

Med vänliga hälsningar
Svenska Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Inledning	sid.2
<hr/>	
Innehållsförteckning	sid.4
<hr/>	
Bakgrund - de fyra domsluten	sid.5
<hr/>	
Krav på förändring	sid.15
<hr/>	
Höger - Vänster i Europa	sid.19
<hr/>	
Avslutning	sid.23

BAKGRUND - DE FYRA DOMSLUTEN

EG-domstolens beslut i Vaxholms-konflikten är inte en isolerad händelse. EG-domstolen har den senaste tiden i fyra olika domar på ett allvarligt sätt inskränkt fackföreningsrörelsens inflytande och möjlighet att garantera likabehandling av löntagare i Europa. Allvarligast är att domstolen hävdar att facket bara har rätt att ta strid för minimiregler. Detta trots reglerna som tillåter tillämpning av förmånligare villkor i utstationeringsdirektivet.

Ett förtydligande är dock på sin plats. Vaxholmsdomen handlar om arbetsvillkoren för tillfälligt verksam, utstationerad, utländsk arbetskraft i Sverige. Domen skall alltså inte påverka de fall då företaget är etablerat i Sverige, oavsett om arbetsgivaren är utländsk. Det finns också delar i domsluten som går i rätt riktning. EG-domstolen har exempelvis slagit fast rätten att reglera migrerande arbetstagares villkor med kollektivavtal och att vidta fackliga stridsåtgärder för att skydda legitima intressen. Också att det principiellt kan vara motiverat med inskränkningar i företagets fria rörlighet för tjänster, till exempel för att skydda arbetstagarna mot "social dumpning".

Nedan följer en kort genomgång av de fyra rättsfallen och respektive utslag från domstolen.

Laval

I detta mål hade ett lettiskt företag, Laval un Partneri Ltd, i början av juni 2004 påbörjat ett entreprenadarbete på en skola i Vaxholm. Arbetet bedrevs av lettiska byggarbetare, anställda av Laval men utstationerade i Sverige. Inte långt efter det att arbetet hade påbörjats ville Byggnads teckna ett svenskt kollektivavtal för de lettiska byggnadsarbetarna. Laval vägrade dock att gå med på detta, och hänvisade bland annat till att företaget redan var bundet av ett lettiskt kollektivavtal. Byggnads varslade därför om stridsåtgärder, vilka verkställdes i november 2004. Kort därefter varslade även svenska Elektrikerförbundet om sympatiåtgärder, varpå Lavals byggarbetsplats försattes i blockad.

Laval ansåg att de vidtagna stridsåtgärderna inskränkte den fria rörligheten för tjänster, samt att de dessutom var diskriminerande eftersom företaget redan tecknat ett lettiskt kollektivavtal. Laval krävde därför en omedelbar hävning av stridsåtgärderna, samt skadestånd.

Arbetsdomstolen ansåg att bedömningen av huruvida stridsåtgärderna var lovliga eller inte gett upphov till frågor om tolkning av EG-rätten. Arbetsdomstolen beslutade sig därför för att begära förhandsavgörande från EG-domstolen.

EG-domstolen beslutade att det inte var tillåtet att vidta stridsåtgärder till skydd för gästande arbetstagare, om stridsåtgärderna vidtagits för att driva igenom krav om

arbetsvillkor som går utöver de krav på minimiskydd som finns i utstationeringsdirektivet. Domstolen ansåg vidare att det inte kunde anses förenligt med EG-rätten att vidta stridsåtgärder i syfte att tränga undan ett redan existerande utländskt kollektivavtal utan hänsyn till innehållet i detta.

Konsekvenser av domslutet

Utstationeringsdirektivet har tidigare alltid ansetts vara ett minimi-direktiv i den bemärkelsen att det innehåller en "hård kärna" av tvingande regler för minimiskydd som medlemsstaterna måste garantera för tillfälliga utländska arbetstagare. Utstationeringsdirektivet utesluter emellertid inte ett system med högre skydd. Skälen till detta har främst varit artikel 3.7 i direktivet: "Punkt 1 till 6 ska inte hindra tillämpning av arbets- och anställningsvillkor som är förmånligare för arbetstagarna."

Detta ändrar dock domstolen när man förklarar att artikel 3.7 i utstationeringsdirektivet "inte kan tolkas så, att den ger värdmedlemsstaten möjlighet att för tillhandahållandet av tjänster på dess territorium kräva att arbets- och anställningsvillkor som går utöver de tvingande reglerna för minimiskydd iakttas". Detta gör det omöjligt för svenska fackföreningar att kräva lika lön för lika arbete, och begränsar fackföreningars uppgift till att garantera minimivillkor. Arbetsmarknadens parter kan fortfarande frivilligt enas om förmånligare villkor men fackför-

eningsrörelsen kan inte ta strid för detta. Domstolen förtydligar detta senare i domslutet; "den skyddsnivå som ska garanteras arbetstagare som utstationeras inom värdmedlemsstatens territorium är således i princip begränsad till den skyddsnivå som föreskrivs i artikel 3.1 första stycket a–g i direktiv 96/71[utstationeringsdirektivet]". De krav som värdmedlemsstaten kan ålägga ett besökande företag att uppfylla begränsas således till minimivillkoren i den hårde kärnan i utstationeringsdirektivet och ingenting utöver detta. Med andra ord har det som vi på goda grunder ansett vara ett minimi-direktiv genom domstolens tolkning i praktiken blivit ett maximi-direktiv.

Domstolen har i praktiken sett till att artikel 3.7, enligt vilken förmånligare löne- och anställningsvillkor är tillåtna blir betydelselös. Nationella löneavtal kan således undermineras för utstationerade arbetstagare, och utstationerad arbetskraft tillåts ha sämre arbets- och anställningsvillkor än inhemsk arbetskraft.

Rüffert

Frågan domstolen hade att besvara var huruvida det är förenligt med den fria rörligheten för tjänster att kräva att en utländsk arbetsgivare betalar sin anställda lön enligt kollektivavtalet på orten där arbetet utförs och inte bara den minimallön som följer av allmängiltigförklarade kollektivavtal.

Enligt den tyska lagen måste företag som lämnar in

anbud på offentliga bygguppdrag över ett visst värde förbinda sig att betala sina anställda minst den lön som gäller enligt kollektivavtalet på orten. De måste också se till att deras underleverantörer gör detsamma. Målet rör en offentlig upphandling där vinnaren av upphandlingen anlät en polsk underentreprenör, vars anställda fick mindre än hälften av den kollektivavtalsenliga lönen. När kontraktsbrottet upptäcktes hävde delstaten entreprenadavtalet. I den rättstvist som följde bad den tyska domstolen EG-domstolen om ett förhandsavgörande.

Domstolen slog i sitt utlåtande fast att delstaten inte får kräva att företag som tilldelas offentliga kontrakt skall betala sina anställda löner enligt kollektivavtalet på orten, utan endast får kräva att företagen utbetalar tyska minimilöner. Annars skulle man frånta utländska företag den konkurrensfördel de har genom att de kan betala lägre löner, menar domstolen. Domstolen befäster med andra ord den ståndpunkt som den intog i det svenska Laval-målet.

Konsekvenser av domslutet

Återigen slår domstolen fast den tolkning av utstationeringsdirektivet man gjorde i Laval-fallet. Man vidareutvecklar dock förklaringen till sin tolkning. EG-domstolen menar att direktivet inte kan tolkas så som det är skrivet eftersom en sådan tolkning skulle strida mot direktivets syfte, vilket enligt domstolen är att skapa frihet att tillhandahålla tjänster, och inte att skydda arbetstagarna.

Domen står dessutom i bjärt motsats till ILO:s konvention nr 94 som säger att stater som ratificerat konventionen ska se till att deras offentliga kontrakt innehåller klausuler som tillförsäkrar arbetstagarna anställningsvillkor enligt kollektivavtalet på platsen där arbetet utförs. Elva EU/EES-stater har ratificerat konventionen, de allra flesta redan på 1950-talet, och tillämpar den alltså sedan länge. Bland de stater som var medlemmar då utstationeringsdirektivet antogs var de till och med i majoritet. Det gör det svårt att tro att den tolkning som EG-domstolen nu gjort var avsedd då utstationeringsdirektivet utfärdades. Att EG-domstolen inte beaktar ILO:s konvention nr 94 kan även hindra fortsatt ratificering av konventionen.

EG-domstolen erkänner inte heller ILO-konventionerna nr 87 och 98. I dessa slås det klart fast att inskränkningar i rätten att vidta stridsåtgärder samt begränsningar av grundläggande rättigheter endast kan vara berättigade med avseende på hälsa, allmän ordning och liknande intressen.

Luxemburg

Kommissionen åtalade medlemsstaten Luxemburg inför EG-domstolen på grunden att landet felaktigt hade implementerat paragraf 3.1 och 3.10 i utstationeringsdirektivet. Luxemburg hade med hänvisning till artikel 3.10 föreskrivit att utstationerade företag var skyldiga att följa ett antal nationella lagar samt kollektiva anställningsavtal. Vidare föreskrev man att doku-

ment som var nödvändiga för tillsynsändamål skulle förvaras i Luxemburg. Kommissionen menade att dessa bestämmelser var ett hinder mot den fria rörligheten.

I målet befäste EG-domstolen återigen sin tolkning av utstationeringsdirektivet till att endast omfatta minimivillkor. I paragraf 19 i domslutet uttalar domstolen att "värdmedlemsstatens behörighet när det gäller lönenivåer endast avser minimilön".

Domstolen underkänner vidare kravet på att utländska företag måste ha en representant i Luxemburg som kan visa upp papper på försäkringar och avtal.

Konsekvenser av domslutet

Domstolen slår fast att den enskilda medlemsstaten inte självt kan bestämma innebörden av artikel 3.10 och vilka krav som kan ställas på medlemsstaten.

Foto: Jerry Bergman/Imagine

Frågan som vi socialdemokrater anser måste ställas är vem som ska bestämma vad som utgör ett tvingande allmänintresse om inte medlemsstaten? Speciellt med tanke på att EU enligt fördraget inte har kompetens att införa bestämmelser rörande lönesättningen på arbetsmarknaden.

Domstolen konstaterade vidare i fallet Luxemburg att det vid utstationering åligger myndigheterna i den medlemsstat där det berörda företaget är etablerat att se till att direktivets bestämmelser följs och inte värdmedlemsstaten. Det är med andra ord polska myndigheter som ska ansvara för att löner och arbetsvillkor åtföljs när polska företag arbetar tillfälligt i Luxembourg. Detta försvårar naturligtvis för nationella myndigheter att kontrollera om nationella lagar och regler följs. I Sverige där fackförbunden ansvarar för kontrollen riskerar det att bli än svårare när kontrollen skall ske via ett annat lands myndighet.

Viking

Rederiet Viking Line bedrev färjeverksamhet på Östersjön med fartyget Rosella, som då gick under finsk flagg. Rosella gick emellertid med förlust, varpå Viking beslöt sig för att registrera fartyget i Estland. Genom att göra detta kunde Viking anställa en estnisk besättning och förhandla om lägre löner än den lönenivå som gällde i Finland. Om löneutgifterna minskade skulle Rosella enligt Viking ha en chans att konkurrera med andra färjor som trafikerade sträckan.

Fackförbundet Finnish Seamens Union, FSU, motsatte sig dock detta, och utfärdade genom Internationella transportarbetarförbundet (ITF) ett cirkulär där estniska fackförbund under hot om sanktioner förbjöds att förhandla om kollektivavtal med Viking. Samtidigt uppställde FSU vissa villkor för att förnya det existerande besättningsavtalet, bland annat att Viking skulle förbinda sig att även i framtiden iakttä finisk arbetsrätt, och varslade om strejk.

Genom de stridsåtgärder som vidtagits blev det meningslöst för Viking att registrera Rosella i Estland, eftersom de innebar att samma löner som man haft i Finland skulle utbetalas. Viking skulle därmed inte heller kunna konkurrera på samma villkor som övriga företag i Estland, och företaget hävdade därför att deras etableringsfrihet hade kränkts.

EG-domstolen uttalade i sin argumentering att "avskaffandet av hinder för den fria rörligheten skulle äventyras, om avskaffandet av statliga hinder kunde motverkas av hinder som följer av att sammanslutningar och förbund som inte är offentligrättsligt reglerade utövar sin rättsliga autonomi". Genom detta uttalande slog EG-domstolen därmed fast att EG-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet även omfattar fackliga stridsåtgärder, som vidtas av en fackförening för att förmå ett företag att teckna ett kollektivavtal, vilket kan avskräcka företaget från att utnyttja sin etableringsfrihet. Till följd därav ansåg även EG-domstolen att de vidtagna strids-

åtgärderna utgjorde en inskränkning i etableringsfriheten.

Konsekvenser av domslutet

Genom Vikingmålet, gav EG-domstolen en direkt horisontell effekt till fördragets regler om fri etableringsrätt. I klarspråk betyder detta att europeiska arbetsgivare fått ett ytterst kraftfullt instrument för att utmana i princip alla kollektivavtal och stridsåtgärder med en gränsöverskridande effekt.

Innebörden av EG-domstolens argumentering blir då att fackliga stridsåtgärder ses som ett hinder för den fria rörligheten. För att ett hinder mot den fria rörligheten ska kunna anses vara förenligt med EG-rätten måste det utgöra ett legitimt intresse, samt får inte vara oproportionerligt mot sitt syfte. Följden blir således att stridsåtgärder måste rättfärdigas för att kunna godtas som förenliga med EG-rätten.

Kollektivförhandlingarnas oberoende gentemot konkurrensreglerna utvidgas därmed inte till att omfatta den fria rörligheten. Detta kan leda till osäkerhet om spelreglerna på arbetsmarknaden och en risk finns att EG-domstolen dränks av mål, eftersom alla företag som är inblandade i en transnationell tvist har möjligheten att utnyttja denna dom för att protestera mot vidtagna stridsåtgärder och hävda att de är "oproportionerliga". Domstolen i Vikingmålet var emellertid inte så detaljerad i sin argumentation utan lämnade utrymme för parterna på nationell nivå att nå en uppgörelse, vilket också gjordes.

KRAV PÅ FÖRÄNDRING

I de här fyra specifika fallen är det uppenbart att domstolens tolkning av EU-lagstiftningen, speciellt utstationeringsdirektivet, inte stämmer överens med lagstiftarens avsikt. För att komma till rätta med de problem som presenterats ovan ställer svensk och europeisk arbetarrörelse en rad krav på förändringar i europeisk lagstiftning.

• Revidera utstationeringsdirektivet.

Utstationeringsdirektivet är den lagstiftning som reglerar villkoren för utstationerade arbetstagare inom EU. Det handlar om personer som är anställda av ett företag i ett medlemsland och tillfälligt utför arbetsuppgifter i ett annat medlemsland. Detta direktiv har av arbetarrörelsen setts som ett viktigt direktiv som garanterade löntagarna en grundläggande skyddsnivå men som också gav fackföreningar möjlighet att genom kollektivavtal kräva likabehandling.

Då domstolens genom sin tolkning av direktivet tagit ifrån fackföreningar möjligheten att kräva likabehandling av löntagare behöver direktivet revideras. Nedan presenteras våra krav på förändringar i direktivet;

- Det måste göras ännu tydligare att det enligt direktivet och annan EU-lagstiftning inte är förbjudet för medlemsstater och fackliga organisationer att kräva förmånligare villkor för arbetstagarna. Det kan inte vara så att löntagare på samma arbetsplats ska arbeta för olika löner beroende på vilken medlemsstat de kommer ifrån.

- En bredare rättslig grund för utstationeringsdirektivet behövs för att förbättra skyddet av arbetstagarerna. Direktivet bör inte bara grunda sig på rätten till fri rörlighet för tjänster utan också på artiklarna i fördraget som syftar till att uppnå goda arbetsvillkor för arbetstagare i unionen. Detta är viktigt eftersom domstolen tar hänsyn till detta i sin bedömning av syftet med direktivet. Den nuvarande rättsliga grunden tolkar domstolen som att det huvudsakliga syftet med direktivet är att underlätta den fria rörligheten, inte skyddet av arbetstagare.
- En möjlighet i direktivet för medlemsstaterna att i lagstiftning eller kollektivavtal hänvisa till de "avtalsenliga löner" som normalt gäller på arbetsplatsen i värdmedlemsstaten, vilket fastställs i ILO:s konvention nr 94, och inte bara "minimilön". Detta skulle göra det mycket enklare att förena direktivet med den nordiska kollektivavtalsmodellen.
- En begränsning av den tid som arbetstagare kan anses vara "utstationerade" till en annan medlemsstat än den medlemsstat där de har sin ordinarie anställning. Det är inte rimligt att man kan vara utstationerad i flera år. Efter denna period bör bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare gälla, det vill säga värdmedlemsstatens bestämmelser om löner och arbetsvillkor ska tillämpas fullt ut.
- Direktivet måste tydligare respektera alla idag existerande arbetsmarknadsmodeller.

• **Inför ett socialt protokoll.**

Vi kräver också att ett socialt protokoll i linje med Europafackets idéer fogas till fördraget. I protokollet ska det tydliggöras att grundläggande rättigheter såsom rätten att vidta konfliktåtgärder inte är underordnade de ekonomiska friheterna i fördraget. Med andra ord ska det slås fast att när den fria rörligheten står i konflikt med fackliga rättigheter ska de fackliga rättigheterna vara överordnade.

• **Respekt för ILO-konventioner.**

EG-domstolen beaktar inte ILO:s konvention nr 94 och domen i Ruffert-målet kan därför hindra fortsatt ratificering. Vidare erkänner inte EG-domstolen ILO-konventionerna nr 87 och 98. I dessa slås det klart fast att begränsningar av rätten att vidta stridsåtgärder och andra grundläggande rättigheterna endast är berättigade med avseende på hälsa, allmän ordning och liknande intressen.

Vi socialdemokrater kan inte acceptera att EU-lagsiftningen strider mot viktiga ILO-konventioner. Detta skulle ta ifrån löntagare på den europeiska arbetsmarknaden viktiga rättigheter, och gör dessutom EU och dess medlemsstater mindre trovärdiga internationellt när vi uppmuntrar andra länder att ratificera dessa konventioner.

Sverige har ännu inte ratificerat ILO-konvention 94 och bör göra det snarast. Detta har också socialdemokraterna i riksdagen krävt.

• Avskaffa proportionalitetsprincipen.

Enligt domstolen kan artiklarna om fri rörlighet i fördraget utnyttjas av arbetsgivare och tjänsteleverantörer för att bestrida kollektivavtal och stridåtgärder med gränsöverskridande effekt. Detta innebär att alla företag som är inblandade i en transnationell tvist har möjligheten att utnyttja denna dom för att protestera mot EU-åtgärder och hävda att de är "oproportionerliga". Vad är då oproportionerligt enligt domstolen? Domstolen slår fast att en strejk inte får göra det mindre attraktivt att utnyttja fördragets rätt till fri rörlighet. Detta är naturligtvis orimligt då själva syftet med en strejk är att åsamka företaget ekonomisk skada så att det skriver under kollektivavtal. Därför måste proportionalitetsprincipen såsom definierad av domstolen snarast förkastas. Europaparlamentet har redan gjort det, det vore bra med liknande besked från övriga institutioner.

Foto: Peter Berggren/Imagine

Utöver dessa förändringar i europeisk lagstiftning behöver vi göra förändringar i svensk lagstiftning, bland annat i den svenska utstationeringslagen.

HÖGER - VÄNSTER I EUROPA

Samtliga dessa krav fick stöd av europaparlamentet i behandlingen av Jan Anderssons betänkande om utmaningar för kollektivavtalen i Europa. Övriga svenska partiers agerande i europaparlamentet kan beskrivas med ett ord, passivitet. Det enda andra svenska parti som varit aktivt i frågan är moderaterna, företrädna av europaparlamentarikern Charlotte Cederschiöld. Moderaternas agerande visar tydligt den avgrundsdjupa skillnaden mellan en vänster i form av socialdemokratin på medborgarnas och löntagarnas sida och en höger representerad av moderaterna som sätter marknaden framför människan.

Behandlingen i utskottet

När betänkandet under våren presenterades i europaparlamentets sysselsättningsutskott skrev moderaten Charlotte Cederschiöld följande i sitt nyhetsbrev; "Sen tillkommer onödigt arbete som det Jan Andersson orsakat genom att i en initiativrapport ifrågasätta hela utstationeringsdirektivet, inklusive EG-domarna på området, däribland den berömda Laval-domen. När man läst hans "skogstokiga" dokument undrar man om (s) verkligen klarar att vara med i EU. Men det kan kanske ses som en jobbansökan hos facket?".

Denna inställning följde moderaterna sedan upp i handling. Cederschiöld lämnade in 29 ändringsförslag. Om de hade antagits hade rapportens innehåll förändrats så grundligt att den välkomnat domslutens konsekvenser,

istället för att som nu blev fallet grundligt kritisera domslutens konsekvenser.

I de moderata ändringsförslagen understryks att likabehandling inte ska gälla utstationerad arbetskraft, principen om lika lön för lika arbete och icke-diskriminering ska vara förbehållna löntagare som är etablerade på den nationella arbetsmarknaden. Vidare hävdas att alla krav som går utöver de minimikrav som finns i utstationeringsdirektivet ska ses som ett hinder mot den fria rörligheten om löntagaren inte redan har förmånligare villkor i sitt ursprungsland. Moderaterna försöker på detta sätt att med hjälp av domstolen slå fast den ursprungslandsprincip som europaparlamentet, till moderaternas förtret, förkastade i behandlingen av tjänstedirektivet. Detta kan arbetarrörelsen aldrig acceptera, arbetar man i Sverige ska man göra det för svenska löner och arbetsvillkor.

Istället som i rapporten slå fast att EU-lagstiftning inte bör strida mot ILO-konventioner, ville moderaterna istället slå fast att medlemsstaterna ska förhindras att ratificera ILO-konventioner som inte är förenliga med EU-lagstiftningen.

Med denna antifackliga grundsyn är det kanske inte så konstigt att moderaterna går vidare och föreslår att samtliga krav på förändringar i EU:s lagstiftning, däribland utstationeringsdirektivet, ska strykas. Även fackföröreningsrörelsens krav på ett socialt protokoll i anslutning till fördraget föreslår moderaterna ska tas bort ur betänkandet.

Lyckligtvis finns det mer balanserade politiker i den konservativa gruppen och rapporten antogs med en bred majoritet. De svenska moderaterna är alltså även betydligt mer löntagarfientliga än sin egen partigrupp.

Plenum

Vid behandlingen i hela parlamentet fortsatte moderaterna sitt idoga arbete för att försvaga rapporten. Hennes konservativa grupp i parlamentet lämnade in ett antal ändringsförslag. Till exempel ville de begränsa de krav som fackföreningar får ställa i kollektivavtalsförhandlingar på ett sätt som skulle omöjliggöra likabehandling av löntagare. Detta räckte dock inte för de svenska moderaterna, så Cederschiöld lämnade in egna ändringsförslag för att bland annat stryka kravet på en revidering av utstationeringsdirektivet och av den paragraf som kräver en annan rättslig grund till direktivet i syfte att uppnå likabehandling av löntagare.

Under omröstningen i parlamentet röstade samtliga moderata ledamöter tillsammans med folkpartisten Olle Schmidt för de flesta av dessa för den svenska modellen skadliga förslag. Med stöd av mer fackföreningsvänliga ledamöter från bland annat tyska, franska och portugisiska konservativa kunde dock den socialdemokratiska gruppen rösta ner dessa ändringsförslag.

Vad tycker regeringen

Moderaterna säger sig stå för "mer Sverige i Europa". Regeringens arbete med konsekvenserna av Laval-

domen bör snarast beskrivas som undfallande och ett tyst accepterande av allt som EG-domstolen säger.

Den borgerliga regeringens passivitet är ett av de stora hoten mot den svenska modellen. Genom att på ministerrådsmöte efter ministerrådsmöte sitta och låtsas som att allt är bra och att domstolens utslag inte har skapat några problem förser man de högerkrafter i Europa som vill försvaga fackföreningsrörelsen med argument.

Sverige behöver en regering som står upp för den svenska modellen.

Foto: Anki Pistone

AVSLUTNING

Utslagen i domstolen och arbetet som nu inletts med att komma till rätta med konsekvenserna av domarna visar tydligt varför Europa behöver en stark socialdemokrati.

Den europeiska socialdemokratin kommer att gå till val på en revidering av utstationeringsdirektivet. Detta är inte en svensk fråga utan en fråga som berör hela den samlade europeiska arbetarrörelsen. Det handlar inte enbart om svenska fackföreningars möjlighet att teckna avtal för utstationerad arbetskraft utan om arbetsvillkoren för alla löntagare inom EU, respekten för parternas autonomi, grundläggande rättigheter såsom rätten att organisera sig, ingå kollektivavtal och vidta stridsåtgärder för att skydda desamma.

Detta kommer också att vara ett viktigt krav när den nya kommissionen ska godkännas av europaparlamentet. Eftersom europaparlamentet måste godkänna den nya EU-kommissionen och dess ordförande är det avgörande att vi får ett parlament som har ett tydligt politiskt mandat att enbart stödja en ordförande som verkar för lika-behandling av löntagare i Europa och rätten att vidta stridsåtgärder. Ett sådant direkt politiskt mandat kommer inte bara att stärka demokratin i EU. Det gör utgången i parlamentsvalet avgörande för de europeiska arbetstarnas framtid.

KONTAKT

Hör av dig om du har frågor eller synpunkter!

Svenska Socialdemokrater i Europaparlamentet

ASP 14G302
Rue Wiertz
1047 Bryssel
Belgien

Telefon: +32 2 283 7199

E-post: pse.delegationsv@europarl.europa.eu

Hemsida: www.sap.se/eu

De Europeiska Socialdemokraternas
Parlamentsgrupp

